

Ez is elment vadászni

Hamudius ezúttal sem kapta meg a Nobel-békedíjat, amelyet évek óta úgy áhított, mint elejtett medvében a világrekord-példányt. A döntés napja előtt a szíve is elfordult benne, a mája is remegett, amikor pedig megtudta az eredményt, öklendezni kezdett, de még a hányás ingerén is átsüvöltött az indulat, s kezét elkapva a szája elől, kéken-zölden hadonászott:

– Tiltakozom!... Pukkadjon fel és száradjon ki a napon az a fekete varasbéka! Talán ő ültette le az arabokat a zsidókkal egy asztalhoz csölenetet enni?! Ő békítette össze a világ egyik felét a másikkal?!

Dührohamában ezúttal is a hatalmas vadászterembe menekült, mely már régóta inkább gazdagon berendezett természetrajzi szertárnak tűnt, ahol a fegyverek mellett nemcsak királyagancsok, kétaraszos agyarak, kifeszített vagy leterített bőrok hirdették a diktátor erdei vérengzéseinek emlékét, de a kitömött medvék, vaddisznók, farkasok, a pusztulásra ítélt ritka vízimadarak, rózsásgödények, pásztorgémek, ékfarkú rablósirályok is. A múltkor is, amikor jelentették neki, hogy a csodás vízvilágban felfedezték az utolsó rétisas régóta keresett fészket, elnöki helikopterével a Duna-deltában szállt le, majd a Szent György-ágon jachtjáról lőtte le a hímét is, a tojót is, hogy azután már csak ő kérkedhessék a trófeákkal, s a két óriási madár azóta itt a vadászterem mennyezetének magasságából terjeszti szét két és fél méternyi szárnyát...

Hamudius végigsétált a mesterséges bozótban vágott ösvényeken, a díszcserjék, pálmafák között. Ez a séta máskor kissé megnyugtatta, és hatalmának tudatát is visszaadta, de ezen az estén félelem fogta el, izzadni kezdett, és a nyakát behúzva pillantgatott ide-oda. Még a dermedt állatok is rémítették így fegyver nélkül, kézbevaló nélkül, a magasles fedezéke és a géppisztolyos leányok közelsége nélkül. Nicoleta reggel óta tudta, mi bántja az

Elvtársat, utánalopakodott, és az egyik ösvény végében, ahol hatalmas medve ágaskodott támadón, hátulról hirtelen magához ölelte. Hamudius épp megállt, gyanakvón, félénk idegenkedéssel méregette a szörnyű állatot, mintha ezután kellene lelőnie; még beszélt is magában, és suta kezét megemelve olyasmit motyogott: „Maradj veszteg, te bolond!” A váratlan szorítás mintha válasz lett volna a figyelmeztetésére, fölkiáltott, kitepte magát a hitvesi karokból, és oldalt ugrott, de az asszony csak mosolygott nagy szájával és sárga szemével.

– Mindig mondtam, drágám, és az orvosok is örökké mondják: ha melletted vagyok, nem kell félned!... – Odalépett hozzá, és lapos, kiterjedt medencéjének öblével szinte magába zárta az apró embert, mellének ernyedő tömlőit annak arcához szorította. Még tökmagárus lány korából ismerte a férfiúi indulat lecsillapításának sokféle módját, s egyre csak mosolygott. – Hallottam, ahogy olvasod a medvezsoltárt, és már azon voltam, hogy kereszthez szaladok az ösvényen, hátha meglősz engem... – Tudta, hogy magukban vannak, hiszen a több zárba csukódó ajtót a saját kulcsával nyitotta ki, mégis körbepillantott, aztán egészen közel húzódott Hamudiushoz, összesodort nyelvét megpörgette a férfi fülében. – Régóta vágyom rá, hogy egyszer itt szeretkezzünk az állatbőrökön, a cserjék és a pálmák alatt, de te mindig üres hülnivel térsz vissza hozzám a vadászatokról, és ha ilyenkor el is akarnál ejteni, oly kimerült vagy, hogy csütörtököt mond a puska... – suttozta.

Az *Elvtárs* elvörösödve fölpillantott rá, látta, hogy nyestkutyaorra megremeg, szeme sárgája, akár a fölpattant madártojás, már-már aláfolyik élveteg arcában ennek a nősténynek, akinek már három nagy gyereke van. Nem tudta, miként viselkedjék, csak hogy elhárítsa az asszony további közeledését, és kiabálni kezdett:

– A hitvány svédek megint becsaptak, és valami Tutunak vagy Tütünek ítélték oda a díjat, egy afrikai leprafészeknek, egy imádkozósáskának!

Ekkor már Nicoleta is beleunt a pajzán játékba, és erélyesen félrefordult.

– Hányszor mondtam neked, hogy a diplomatáink egy fingot sem érnek, és íme, itt az újabb bizonyíték: évek óta ezt a csekélységet is képtelenek elintézni!... No de várj csak, meglendítem én a

seprút közöttük, és olyan nagytakarítást végzek, hogy megemlegetik! Aki nem képvisel bennünket méltón a világban, menjen kapálni!

Mielőtt azonban elhagyták volna a vadásztermet, Nicoleta mégis megenyhült, és belekarolt az *Elvitársba*. – Tudom én, mi gyógyítaná meg a Fiúkát, és már van is egy meglepetésem számára! – csücsörítette kislányosan az ajkát. – Intézkedtem, hogy sürgősen szervezzenek meg egy *Nagymedve-bizottságot*, amelynek egyetlen dolga a világrekord-mackó felkutatása lesz, hogy puska-végre kaphasd a rég áhított csodapéldányt!

Az elnöki Tavasz palotától négyszáz kilométernyire, Csikalmás megye első titkára, Hodos elvtárs a következő hajnalon ledobta magáról a paplant, háziköpenyébe bújt, és borzas-morcosan kiment az erkélyre. Nézte a kékesszürke párában lebegő távoli erdőséget, amely nemsokára feléje árad és talán el is söpri, mint a Téli regében, s egy pillanatig úgy tűnt neki, hogy forró cujkában párolt boróka illatát érzi, azt a sajátos párlatot, amely Hamudius vadászatai idején a tájat áthatja az épületek falától a lelkekig, nyugtalanságot és félelmet ébresztve mindenkiben, akinek részt kell vennie az esemény előkészítésében. Még az este megjött a szigorúan bizalmas üzenet, hogy az *Elvitárs* az őszi napokban munkalátogatást tesz a megyében, és ezúttal vadászni is óhajt, sőt a világrekord-medve elejtését tűzte ki célul!

Hodos egyre dühösebben markolta a korlát hideg vasát, mert tapasztalta már, mennyi lótás-futással, kapkodással, üvöltözéssel, fenyegetőzéssel jár egy-egy ilyen látogatás, mennyi idő és pénz elherdálásával, hogy miután az elnök megépítette a legmagasabban húzódó műutat a Fogarasi-havasokon át a szülőföldjére, és miután a Dunát összekötötte a Fekete-tengerrel, elejthesse a *leges-legnagyobb* medvét is. De mi haszna a fellegekbe törő útnak, ha a közuhatag már eddig öt tucat embert temetett maga alá, és több járművet lesodort a szakadékba, miközben az alagutakat elöntötte a víz; mi haszna a csatornának, ha a költség száz esztendő alatt sem térül meg, és ki látja majd hasznát a rekordmedvének ezen a suszteren kívül?

Hodos érezte, hogy Hamudius nemigen kedveli őt, mert egy erdélyi magyar nőt vett feleségül. Igazi diákszerelem volt ez, még

a közgazdasági főiskolán ismerték meg egymást Máriával, és többé senki sem választhatta el őket. Az *Elvtárs* tudta ezt, mégsem elenezte a kinevezését, és négy év alatt nem is váltotta le, hiszen senki sem ismerte úgy a környező erdősegeket, és senki sem tudta úgy megszervezni a vadászatait, mint ő, és itt remélte elejteni a megálmodott medvét. Hajtás közben vagy a vadászházakban, egy-egy pohár cujka mellett mindig megtudta Hodostól azt, amit a többi első titkár takargatott előle, s bár sértette a nyíltsága, komoran, de szótlánul hallgatta végig a beszámolóit. Hodosnak ez a csekélyke bizalom jól jött, saját háza táján érezhette magát ebben a megyében, ahol a szülei is éltek, ahol embereken segíthetett, figyelhette a milícia és a szekuritáté „magánvállalkozásait”, és Mária tájékoztatásai alapján bizton eligazodhatott iskolaügyekben és sok más *kényes* kérdésben...

Most a szobájába ment, meggyújtotta az asztali lámpát, és megint tanulmányozni kezdte a titkos leiratot, a *tízparancsolatot*, ahogy ő nevezte, hiszen éppen tíz utasítás volt benne:

„1. Azonnal dolgozzanak ki munkatervet a szekuritáté és a milícia részére, és létesítsenek helyi parancsnokságot, hogy kiegészítsék vele a feladatok tevékenységi körét.

2. Elemezzék a lakosság hangulatát, kísérvék figyelemmel a diákok magatartását és a hitfelekezetek viszonyulását, leszámítva az ortodox egyházat, amely mindig lojális volt a párt politikája iránt.

3. Kutassák fel, ismerjék meg az elégedetlenkedőket, tájékozódjanak a nemkívánatos külföldiek szálláshelyéről és mozgásáról. A veszélyes elemeket helyezték felügyelet alá az *Elvtárs* látogatása előtt.

4. Egészségügyi csoport ellenőrizze a vadházakat, háromóránként vegyenek próbát az ivóvízből, és a laboratóriumi eredményt közöljék a belügyi szervekkel.

5. Az intenzív osztályon létesítsenek különleges egyágyas szobákat, tartalékoljanak nagy mennyiségű külföldi gyógyszert, és a vadászat idején a legképzettebb orvosok teljesítsenek szolgálatot.

6. A látogatás előtt oldjanak meg jó néhány útlevelekérést, adjanak el 1500-2000 aragázipalackot a legrégebben várakozóknak.

7. Az ünnepi fogadtatás idejére az üzleteket lássák el hússal, hentesáruval, osszanak lisztet, olajat, Vinga-csokoládét, kakaót, szemesborsot, a kenyeret süssék ki jól, és adjanak hozzá fehérebb lisztet.

8. *Ezúttal valamivel nagyobb mennyiségben vigyenek ki az üzletekbe finom szöveteket, kínai selymet, frottírtörülközőt.*

9. *Gondoskodjanak arról, hogy az autóbuszok menetrend szerint és a legpontosabban közlekedjenek.*

10. *Minden eszközzel meg kell akadályozni, hogy a fogadtatás során félkegyelműek kerüljenek az Elvtárs útjába, és zagyva beszédükkel vagy ostoba kéréseikkel zavart keltsenek!!!”*

Az első titkár tudta, hogy a látogatásig még sok utasítást kap, akárcsak az utolsó vadászat előtt is, amikor egy hét alatt aszfaltozni kellett a magaslesig vezető erdei utat, s közben megemelni a városzéli temető betonkerítését, amelynek közelében az elnök elhaladt, mert a tájékoztató szerint Hamudiuszt lehangolja a fejfák, sírkövek közelsége, bizonyára az elmúlás gondolatát ébreszti benne. Ezekhez képest már csekélység volt a zenekarok alkalmi műsorrendjének áttekintése, a kenyeret és sót odakínáló emberpár és a két-három pionír elkülönítése és orvosi megfigyelése, akikhez az *Elvtárs* majd lehajol, hogy kivegye gémberedett ujjaiik közül a virágcsokrokat...

Az első titkár emlékezett arra a látogatásra, amikor három hajtásban kilencven vaddisznót és negyvenhat őzet ejtettek el Hamudiusék, a kocák között pedig kilenc malacozó volt, hisz azok is ott tülekedtek nagy hasukkal s még nagyobb étvágyukkal a fölhalmozott aranyló kukoricacsövek körül. Az oktalan mészárlás után olyan volt az erdő, mintha aknazápor vonult volna át felette, ronsolt lábú, törött gerincű vadak heverték szerteszét, az őzek szemében megdermedt az ég kékje, a lomb zöldje.

Egy másik alkalommal medvére vadászott Hamudius Enver Hodzsa társaságában. Százötven erdészt, hivatásos vadászt állítottak oda hajtónak, akik inkább favágóknak látszottak, mert nem volt náluk fegyver, nehogy eltévedt golyó érje a nép hön szeretett fiát. Hajnalban indultak el a faluból fejszét, fokost szorongatva, s ott szégyenkezett közöttük Csoma Áron fővadász is egyenruhában, puská nélkül. Ez volt a parancs, reá is vonatkozott, s most úgy állt kezében a fejsze, mintha mankóra támaszkodna, holott még nem szorult istápra a szálegyenes öreg székely. Tíz óra körül helikopter kelepelt át az erdő fölött, nemsokára lövés jelezte a hajtás kezdetét, és az emberek elindultak: fatörzseket kopogtatva, krákogva, köhécselve vonultak. Egy idő után a Melegvölgybe ér-

tek, ahol érett vackor fanyarkásan erjedt illata szállt, a völgy mélyében pedig, a vízmosásnál csipős medveszag áradt felénk a jól kihevert teknőkből. Odafent, a magaslesnél egymás után több lövés dörrent: Hamudius három dupla csövű elefántpuskával dolgozott, két szakavatott töltő nyújtogatta kezébe a fegyvereket. Mikor a hajtók kiértek a ciheresből, ismét szálas bükkerdőben kapaszkodtak fölfelé, de alighogy nekilendültek, mindjárt a lövések után hatalmas medve ereszkedett alá a meredek oldalon. Hátát fölpúposította, tátott szájjal lihegett, és Csoma Áron már tudta, hogy a máját szaggatta meg a golyó. Az állat is meglátta őt, vésszes ordítása végigzengett az erdőn, ínyét felvonva megmutatta kacornyi tépőfogait és súlyosan sebesülten is ügetve közeledett a vadászmeisterhez. Csoma beugrott egy fa mögé, két marokra fogta a fejszét, de amikor le akart sújtani, a fejsze vasa beakadt egy bükkfaágba, a medve mancsa pedig szikladarabként zuhant reá, aztán csak tépte-szaggatta a gyötrelemtől felbőszült vadállat, míg valósággal lehántotta róla a húst.

De Hamudiusnak nem volt szabad tudnia az ilyen esetekről, és pár nap múlva jó hangulatban repülőgépen küldte el Enver Hodzsának a román mesterszakács remekét, az ezüsttálon földísztett medvetalp-kocsonyát, s pár héttel később a kikészített bőrkötet...

A titkár a *tízparancsolat* tanulatása közben idézte fel ezeket, s dühöngve gondolt arra, hogy alig heverte ki a megye a többi látogatást, máris a nyakán van a *nagymedve*. Mert az *Elvtárs* minden egyes vadászat után csalódottan billegette ujjai között a pálinkáspoharat, s albán barátjának egyszer kissé már pityókosan el is panaszkolt, hogy ezer elejtett átlagmedve sem öröm számára, amíg meg nem lövi azt az egyetlenegyét, az IGAZIT, amíg meg nem dönti a világrekordot.

Akkoriban hívta össze Nicoleta a medvés megyék fő képviselőit és szervezte meg a Nagymedve-bizottságot, amely rögtön határozatot is hozott: ha az *Elvtárs* világrekord medvére vágynak, azt kell lövetni vele, ha fene fenét eszik is! Csakhogy az ilyen óriási ragadozó nagyon ritka, így aztán Hamudius birodalmában nem ok nélkül alakult ki minden erdővidéken a vaddisznók, medvék, szarvasok „betanítása”, hiszen a vezető aktivisták tudták, ha szerényebb lesz a zsákmány, meginog az állásuk, székek zuhannak a

mélybe, lelassulnak az előléptetések, sőt megrovásban részesülhet az, akiről kiderül, hogy hanyagságot tanúsított a látogatás idején...

– Tegyenek meg mindent és még annál is többet! – adta ki a parancsot a vállalkozásért felelős bukaresti főnök, Hamudiusék rokona, egy kövérke, akaratos vénember, akivel a *Házaspár* pihenőnapokon titokban zsírt bele, Balázst játszott, mert csak ezt ismerték, s akit a háta mögött az *Elvitársak* Lóbabnak csúfoltak. – A pénz nem számít, mindent a kincstár fedez, még ha valutáról lesz is szó. Tehát ötnaponként jelentést kérek!

Új etetők, magaslesek épültek, éjjel-nappal állandó szolgálatban figyelték a medvéket, s Lóbab a homlokát komor gyanakvással ráncolva olvasta a beszámolókat: „*Vannak, szép, erős medvéink, de egyikük sein indulhat a világbajnokságon...*”

– Ki kell választani közülük a legtehetségesebbet! – üzent vissza szigorúan a távoli irányító. – Es azokat táplálni, táplálni, amíg akkorák nem lesznek, mint egy-egy víziló vagy elefánt, a betyár mindenit!...

Nicoleta, a tudós vegyész, aki már tizennégy külföldi egyetem díszdoktora volt, tudta, mi a következő lépés: laboratóriumokat szereltetett fel különleges tápok előállítására, dúsított készítményeket hozatott nyugatról, s hormonokat, vitaminokat, csábító anyagokat keverték beléjük. Egy darabig híztak is a medvék, de aztán ráuntak a mesterséges kosztra, kelleetlenül, étvágytalanul csak bele-beletúrtak, és soványodni kezdtek, mint téli álmaik idején. Ekkor újabb parancs jött: a gondozók adjanak friss húst a mackóknak, tömjék őket, amíg szét nem repednek. Az utasításra a megyei pártszervek gazdasági osztályai néhol egy-egy ménest kitevő elvénhedt gebét vásároltak össze, a lovakat letaglózták, odavontatták a szabadtéri önetetőkhöz.

Amikor Lóbab ismét érdeklődött, már egy kis reménykedés rezzent meg a hangjában:

– Nos, hogyan fejlődnek a macik? Ugye, kértem, hogy állandóan jelezzék a súlygyarapodást?!... Mit csinálnak maguk ott a vadonban? Talán seggrepacsit vagy vígahetest játszanak?!

A kedélybe göngyölt szigorúságra tétova, bátortalan választ kapott a megbízottaktól:

– Nődögélnek, gömbölyödnek a barátaink, de mi, akik napon-ta látjuk őket, nem tudjuk pontosan megállapítani a gyarapodást...

E bevallás után Nicoleta összenézett Lóbabbal, s máris fölfénylett sárga szemében a megoldás: talajba süllyeszthető, álcázott mérlegeket rendelt Svédországból, hogy azok képernyőjéről aztán dekára leolvashassák az állatok súlyát a magaslesen strázsálóknak, s mert a pontozásnál a medve bundája is számított, a központi irányító hamarosan videokamerákat állított a leshelyekre, hogy azután gyorsfutár vigye naponta kétszemélyes repülőgépen a rövidfilmeket a medvék külleméről, a gyarapodás görbéjével együtt.

De még így sem szálltak fel a gondok felhői a szabadban megterített hatalmas asztalok körül, hiszen az ízletes táp meg a friss lóhús szaga odacsalogatta a többi medvét is, s három-négy tucatsnyi átlagmackó kezdte fölfalni a pecsenyét világbajnokságra méltóbb társai előtt... El kellett hát riasztani őket anélkül, hogy a hízókat is elijesztenék, és napok múlva már magasfeszültségű dróthálózat kacskaringózott az etetők közelében, elűzve a potyázókat, akik ilyen ütést villámlások idején sem tapasztaltak; de amikor az abajgatott kosztos közeledett, az ügyeletes megszakította az áramot. A jól táplált román medve a hizlalókúra végén a fél tonnát is elérte, akkor azonban, mintha terhes lett volna számára a súlyfölösleg, mintha restellte volna himbálózó bendőjét, elcammogott az etetők környékéről, s mire ismét előtolta éhes pofáját, a kóricálásban megapadt rajta a háj, amelyet a gondozók olyan sóváran imádkoztak rája. Odafent Lóbab tajtékzott, Nicoleta szeméből úgy röpködtek a szikrák, mint a köszörűkő alól, de az állatetetők ártatlanul védekeztek: aki egy medvét ismer, az mind ismeri őket – mondták –, és úgy tűnik, a párzási időszak is hozzájárult a hímek csatangolásához, tanácsos tehát elkergetni a gazdag, változatos, konyhát lebecsülő csavargókat, és csak a húséges kosztosokat etetni tovább, hogy közülük lőhesse majd ki az *Elvtárs a legnagyobbat!*

Végül már csupán három-négy vendég maradt versenyben, s azok közül is egy hatalmas, öregedő hím medve volt a legméltóságosabb, Márton apó. Már dézsányi fejével is kivált az átlagból, ami nagyon fontos, mert a koponya méretei ugyancsak számítanak a pontozásnál. Magányt kedvelő lényét többé nem tüzelte a másik nem málnaillatú lehelete, többre becsülte az édespecsenyét, a bélszint és a véres párában szivárványosan tündöklő májat, szívet; öregségére igazi epikureistává lett, aki rájött, hogy a

legfőbb érték az élet derült, mértékletes élvezése. Nem sokat mászkált, bundáját megkímélte a tüskék szagatásától, bojtorján sem tapadt bele, még gyantás kérgű fákhhoz sem dörgölözött, s a videofelvételeken ragyogott a subája. De ő maga egyre idétlenebb lett, hatalmas teste oszloplábakon imbolygott, nyakára hullámokban tódult a háj, és szinte a szemét is elfedte, amellyel a pecsenyeyutat kémlelte, miközben meg-megállt, hogy kifulladásra rábólintson az öregség megszegyenítő voltára; aztán mégis tovaballagott megfrustukolni, mert neki az élet már nem jelentett mást, mint retentő fejét belógatni a húsfélék eleven kútjaiba, s majd levélvackán végigheveredve emésztéssel, szundikálással tölteni a napot. Egy idő után azonban a lakomákkal is kitélt, megcsömörült a csábító falatoktól, bár igaz, hogy akkor már ötszázhatvan kilót nyomott.

– Úgy látszik, elérte a legnagyobb súlyt, amelyet elérhetett, de így is biztos a világrekord! – ujjongott a körzeti fővadász. – Jöj-jön hát büszkén az *Elviárs*, és löje le, mert ezután fogyni kezd az Öreg, vagy megfojtja a hája!

Előbb Nyágoj tábornok érkezett meg előőrsként repülőgépen a legényeivel, akik a hírhedt 0666-os katonai egységnél szolgáltak, és Hamudius testőrségéhez tartoztak. Föl voltak szerelve önműködő fegyverekkel, sötétben is látó távcsöves puskákkal, törökkel, könnyefakasztó bombákkal, hangutánzó készülékekkel, még különös keleti mérgeket is hoztak – ők tudták, miért. Aknakeresővel kutatták át az elnöki helikopter leszállási helyét, aztán a körülhatárolt területet éjjel-nappal őrizték, majd a vendég számára berendezett első számú palotát ellenőrizték, s mert a radioaktív sugárzás itt néhány ezrelékkal magasabb volt, noha az emberi szervezetre ártalmatlan, a Hamudiusnak előkészített másik négy villát is átvizsgálták, mert az elnök számára más biztonsági egységeket írtak elő. A medveles körül biztonsági övezetet létesítettek, az irtásoknál háromszáz favágónak hóna alá kellett vennie a fejszóját, fűrészét, rönkforgató capináját, a juhnyáját pedig pásztorostul, kutyástul lezavarták a falvakba. Kék parolis, géppisztolyos katonák állták el az erdei utakat, ösvényeket még a gombászó kirándulók előtt is, s visszatérítették őket.

Mielőtt Hamudius lejött volna, hogy Márton apóval találkozzék, és megdöntse a világrekordot, a sürgető üzenettől oly izga-

tott lett, hogy éjjel-nappal szeme előtt táncolt a *Nagymedve*: hörögött, mancsát a magasba lendítette, tátott szájából olvadt fenyőgyantaként lengett elő a nyál. E látomásoktól néha még beszélt is magában, vagy ok nélkül vihogni kezdett, máskor az arcát fölfújva lábujjhegyen járt körbe az asztalánál, s titkolózón pillantgatott ide-oda, mint aki valami jelentőset tud, de nem árulja el. Az aláírásra eléje tett fontos iratokat szótlanul a zsebébe gyűrte, s ha egymagában volt, az öklét rázta, mintha láthatatlan ellenséget fenyegetett volna, az utolsó előtti napon pedig leüzent Csikalmásba, hogy az ünnepi fogadtatás elmarad, majd egy másik alkalommal járulhatnak eléje azok, akik hódolni akarnak neki, ezúttal minden erejét, minden csöpp idejét igénybe veszi a *Nagymedve*, amelynek elejtése végül is nemzeti feladat...

És valóban, Márton apó komor, sötétbarna árnyéka elfedett előtte mindent, a máskor eléje terelt tízezrek rivalgását, a kenyeret és sót kínáló emberpár buta megilletődöttségét, a népviseletben hórázó parasztokat, az atyai szeretet meghálálására kijelölt gyerekek ölbeugró mozdulatait, a fűvós- és vonószenekarokat, amelyekben oly sok örömet lelte, hogy időnként *munkalátogatásokat* kellett szervezni neki, mielőtt eluralkodik rajta a mélakór, vagy dühöngeni kezd...

Sokan még a Központi Bizottság szervezési osztályán sem értették az elmaradt diadalmenet okát, egyedül Nicoleta mosolygott cinkosan és sokat sejtetően az *Elvtárs* szórakozottságán, gyermeteg viselkedésén, hiszen ő maga szervezte meg a Nagymedveakciót, s ő igazán tudta, mi a baj Fiúkával; így hát falazott is neki. Amikor egy reggel az egészségügyi miniszter a szokott módon eléje tette azt a listát, amelyen 286 olyan beteg neve szerepelt, akiknek felső jóváhagyással egy napon belül mindig meg kellett kapniuk az életmentő gyógyszert, az asszony ingerülten tolta félre a jegyzéket, s szemében sárgán izzott fel a megvetés parazsa. „Csak nem gondolja, miniszter elvtárs, hogy minden szirszarral zavarni fogok egy olyan embert, akiből ötszáz évenként egy ha születik?!”

Aznap este Hamudius helikopteren érkezett meg az erdei villába, s habár az első titkár bosszús volt a sok hűhó, hiábavaló lőtásfutás és az elpocsékolott milliók miatt, amivel az ünnepi fogadást előkészítették, végül örült, hogy az elnök baj nélkül ért a szállás-

helyére, az egykori Tatar villába, amelyet pizstrángos patak csordogál körül, udvarán szökőkút víz sugara ível a magasba s omlik szét szívárványosan. Még egy kis hiúságot is érzett Hodos attól, hogy Hamudius csodálkozni fog a vadászat helyi megszervezésén, amelyben neki mint közigazdásznak része van, s az elvégzett munka jóleső bizsergetésével nyújtózott fel: „Nem hinném, hogy ezúttal talál kifogásolni valót ez a kákán is mindig csomót kereső duplaszájú!”

De tévedett! Éjjel fél kettőkor csörgött a telefon, Porkoláb, a helyi szekuritáté főnöke jelentkezett, és közölte, hogy nagy baj történt: valami kóbor macska keveredett a villa környékére, s amikor az *Elvtárs* dobermanja a macskanyávogásra ugatni kezdett, Hamudius üvöltve ugrott ki az ágyból, és a testőrököt hívta. Lehet, hogy súlyos mulasztás történt, szuszogta a parancsnok, váltásák hát le, vagy részesítsék megrovásban, de másnak is elkerülte volna a figyelmét, hogy épp most kezdődik a macskák párzási időszaka, és a szelídebb szerelmi szölongatásokba bele kell számítani a kandúrok véres párharcát, miákolását, vernyogását is... Az *Elvtárs* álmát őrző három tábornok a pisztolyát előkapva persze rögtön átszaladt a szomszédos épületből, de ami megtörtént, az sajnos megtörtént... Mit lehet ezek után tenni?

Az első titkár néhány másodpercig mereven tartotta a kagylót, nem tudta, mit válaszoljon, s mert régóta viszolygott ettől a porhanyós beszédű embertől, akinek a véres keze sok homályba merült ügy mögött sejlett, gondolkodás közben hirtelen kivirult benne a megoldás, s még ő maga is mosolygott saját ötletén: azt tanácsolta, költsék fel a katonazenekar meg a tűzoltózenekar nagytrombitását, állítsák őket egymás mellé a villa erkélyén, és azok fölváltva percenként ismételjék: „Sicc!... Sicc!”, reggel pedig a *gorillák* szórjanak szét mérget a kémények, antennák erdejében meg a környező udvarokon...

Este tizenegy után a vendégház elcsendesült, csak a két trombitás alattomosan éles ciccegése hallatszott valahonnan a magasból. A gárdatisztek, akiknek nem kellett az udvaron vagy a kertben szolgálatot teljesíteniük, lehúzódtak az alagsori meleg helyiségekbe, kibontottak néhány palack finom kincstári óbort, és az uralkodócsaládról pletykáltak.

Előbb azon röhincseltek, hogy Hamudius a felszabadulás ünnepeére készülve hozzáírt még két szakaszt a nemzeti himnusz-

hoz oltján tájszólásban, meg hogy amikor a palesztinai vezérrel vacsorázott, deberkéből kézzel ette a juhtúrót, és zöldhagymát hersegettetett hozzá, de azt sem úgy harapta, mint más ember, hanem a száránál kezdte meg, hogy „a java a végére maradjon”, miközben Arafat testvér mézesbödönbe mártogatott ujjait nyalogatva, és a keletiek derűs kíváncsiságával figyelte a jelenetet. Beszéltek a tudós nőről is, akit egymás között *ténsasszonynak* neveztek, s aki oly liba, hogy a széndioxid képletét, a CO₂-t *kokettnek* mondja. Aztán földézték Főfi alakját, aki egy fogadáson részegen fölmászott a terített asztalra, és belevizelt a hatalmas tál feketeikrába, mert szikkadtnak találta azt. Szép kis család, ugye? – kacintottak össze a testőrök –, nem is beszélve Irináról, az örökké kótyagos kutyaolondról, aki arany serpenyőjű kis mérlegen porciózza ki a Hollandiából hozottt sonkaféléket és más finom húskészítményeket a palotapincsiknek.

Reggel kilenckor indultak el a medveles felé. Nem kell sietni – mondta a fővadászmeister, az *Elvtárs* nyugtalanságát látva –, hiszen Márton apó úgy ellustult, hogy csak tíz óra körül hömpölyög oda az etetőhöz reggelizni. A karaván élén a biztonsági Mercedes haladt négy testőrrel, akik az utat figyelve oly mereven és szótlanul ültek egymás mellett, mint az öntött némák, Hamudius páncélozott, golyóálló kocsiban utazott, hátvédként terepjáró autók követték, szintén a személyi gárda legényeivel. Az utak fekete sebhelyei mindenütt a sietségről árulkodtak, amellyel a vendéglátók eltüntették a gödröket a vadászat előtt; az első kocs villanófénye erőlyesen parancsolt félre mindenkit.

Közel az erdőhöz őzcsapat sütkérezett a gyöngéd reggeli fényben. Vadvédelmi terület volt ez, nem félték hát az emberektől, megszokták a tovahaladó járművek zúgását, pöfögését, bolyhos szemüket kedves érdeklődéssel emelték a magasba, s úgy nézték a közeledő kocsisort. Mihelyt Hamudius megpillantotta őket, föl akart ágaskodni, de visszaesett az ülésre, melléből nyüszítő, hörgő hang szivárgott fel, mint a pórázon táncoló vizslából, s tehetlenségében az öklét harapta, de mindjárt utána már remegő kézzel csavarta le az ablakot, átvette és csőre töltötte az odanyújtott távcsöves puskát.

– Leállítani a forgalmat, az *Elvtárs* vadászik! – röppent a parancs rádió a kísérők felé.

Hamudius kidugta fejét az ablakon, és megcélzott egy őzet, dörrent a lövés, az állat a földre rogyott. Az elnök szemében most vad fények lobogtak, egészen kiborult magából, megint célzott, megint lőtt, és egy-egy lövés után fölfordított, de csak az értette, aki mellett ült:

– Nesze neked Nobel-békedij!... Nesze neked is egy a lábad közé, Terézia nővér!... Nesze Tutubutu!... Kettő hulljon minden lövésre!

Az őzek értetlenül nézték vonagló társaikat, nem tudták, mi köze ehhez a fekete kocsinak meg a dörrenésnek, hiszen a gépjárművek kipufogócsöveiben elég gyakori volt az utórobbanás, és sosem zavarta őket. Az elnök most egy gidát célzott meg, de csak a gerincét törte el a golyó, hátulja lebénult, mellső lábaival kaparva igyekezett fölállni. Keservesen sírt, sőt föl-fölsikoltott igazi gyermeksikollyal, miközben az anyja, egy fiatal suta, tehetetlenül topogott mellette, amíg Hamudius őt is el nem találta. Csak akkor döbrent rá az őzcsapat a veszélyre, és nagy ugrásokkal menekült.

A medvelesnél, amely kisebb bástyához hasonlított, fényszórókkal, filmfelvevő gépekkel várta az elnököt az udvari operatőr, hogy megörökítse a ritka eseményt. Előbb egy play back sorozatot készített, s miközben halkán zúgott a gép, Hamudius igyekezett hősiiesen elszánt tartásba helyezkedni a fegyverével.

Márton apó most is a megszokott frustukolási idő szerint érkezett. Cammogva jött, hátán csokoládébarnán hullámozott a gazdag szőrzet, de már éppen csak megszaglászta, s ímmel-ámmal rágcsálta a kitett húsdarabokat. Hamudius az izgalomtól meghatódottan figyelte minden mozdulatát, a mosoly végigtétovázott kitüremlett ajkán, majd az apró pamacsok mögött rejtőző szemében gyúlt ki az öröm, és vállához emelte a puskát.

Az operatőr zajtalanul ugrált ide-oda, érezte, hogy ezek az ő pályájának is nagy pillanatai.

– A váll-lapját tessék megcélzni, nehogy károsodjék a koponya! – suttogetta a vadászmester.

Dörrent a lövés, mélyen és többszörösen visszhangzott a rengőben, és Márton apó összerogyott, még a halálordítást is magába fojtotta, mert estében beomlott torkának zsírtömbökkel bélelt alagútja. Csak tátogott erőtlenül, rúgott néhányat, aztán mozdulatlaná dermedt. A távolság a magaslestől alig ötven méter volt.

Hamudius odasietett, jobb lábát az állat oldalára tette, és a puskájára támaszkodva várta, hogy a filmesek és a fényképészek úgy örökítsék meg őt, ahogy azt a nagy afrikai vadászok albumaiban látta. Mihelyt megmozdult, odasiettek a vezető pártaktivisták, a tábornokok, miniszterek, riporterek gratulálni.

– Sok gyönyörű mesterlövést láttam életemben, de ilyet még soha, elnök elvtárs! – hajlongott a vadászmester.

Hat ügyes kezű szakember már nyúzta is a medvét. Előkerült a mérőszalag, amire kiterítették a bőrt.

– Ötszázhuszpontos a bunda, legalább hatvan ponttal több, mint az eddigi világrekord! – jelentették az emberek.

Hamudius mosolygott, de kissé már mértéktartóbb örömmel, nehogy bárki is azt higgye, ez a cselekedet a legtöbb, ami tőle kitelik.

– Nos, rendben van, így hát ez a trófea is az enyém, és senki másé. Indulhatunk haza, elvtársak!

Ezeket hallva az első titkár csak tátogott és sápadozott, mert díszebédre várta az *Elvtársat*, és százhusz személyre terítettett, de amikor bizalmasan odasúgta ezt az elnöknek, Hamudius sértődötten kapta hátra a fejét:

– Ejnye, Hodos elvtárs! Nem gondolod, hogy túl kicsi a te városod ilyen hatalmas tett méltó megünneplésére?... Majd Bukarestben, barátom, majd Bukarestben, hogy lássa az egész világ ezt a medvebőrt!....

És még akkor délben vissza is repült a fővárosba.